

ON ETS?

La Xènia esperava fent cua en una de les taquilles del cinema. La Laia es retardava; res estrany en ella. Dues persones més i ja li tocava. Començava a impacientar-se, tamborinava amb els dits la seva petita bossa de colors mirant al voltant. Va deixar passar la parella que duia al darrere, un pare i un fill, tots dos amb la mateixa gorra. Va pensar que eren la típica estampa de pare divorciat a qui toca el fill el cap de setmana.

La Laia no donava senyals de vida. Mirava neguitosa al darrere, mentre tots els ulls estaven clavats al davant, en la gran escalinata i el cartell enorme de la pel·lícula. Va deixar passar una parella d'enamorats; no devien tenir més edat que ella, i ocupaven molt poc espai de tan junts com caminaven. De cop va pensar que a la cua gairebé tot eren parelles d'un tipus o d'un altre. Ella també hauria d'estar esperant amb la seva millor amiga, en realitat l'única, si no fos perquè era una impresentable.

De sobte va sentir dues campanetes que l'avisaven que tenia un whatsapp. No podia ser cap altra que la Laia.

L'he feta ben grossa i els pares s'han tornat bojós. No puc sortir 😊

La Xènia va quedar bocabadada, sense saber què respondre.

Quèèèèè???!!!

Va escriure, però no va esperar resposta. Coneixent l'amiga, de segur que l'havia ben embolicada. Ho feia sempre, estava com el gat i el gos amb els pares i a l'últim sempre la castigaven.

No podia ser! En realitat, ella no tenia cap intenció de veure aquella pel·lícula; era cosa de la Laia. No podia perdre aquella tarda de diumenge; encara no havia acabat el treball de literatura i era per a dilluns. I ara es trobava abandonada a la porta del cinema i no sabia què fer. La noia de l'uniforme de darrere el vidre l'apressava; els de la cua, també. Va demanar una mica de paciència. Havia de valorar moltes coses abans de prendre una decisió com aquella. No havia anat mai al cinema sola. Era una mica trist. Sempre ho havia fet amb l'àvia, amb l'institut o amb la Laia.

—Vinga! —va dir una veu de la cua.

—Sempre hi ha una primera vegada! —va exclamar la Xènia.

Va comprar l'entrada i va pujar la gran escalinata, solitària, acompanyada d'una gentada anònima, sense apartar els ulls del cartell de la pel·lícula. Va lliurar l'entrada a un noi uniformat i tot d'una la va envoltar una flaire irresistible de crispetes. Va mirar atentament la llista de preus prohibitius.

—Això és un atracament! —va pensar o va exclamar. Li passava constantment: els mots fugien dels seus pensaments i s'instal·laven als llavis sense poder-los aturar. A la seva amiga Laia li succeïa el mateix, però sense que les paraules li passessin pel pensament.

Va regirar la petita bossa de colors. A dins, en una butxaqueta tancada amb una cremallera, portava els diners, justos per a un cubell de crispetes i un refresc. Això sí, es quedava sense setmanada, i encara era diumenge.

«Un dia és un dia!»

Va fer una altra cua per comprar les crispetes.

—El refresc, el vols zero? —li va preguntar un noi pèl-roig i pigat amb una gorra molt còmica, que repetia aquesta frase a cada client.

—Això és ridícul! Quantes calories puc estalviar-me amb el refresc després d'haver-me'n empassat un milió amb les crispetes?

El noi no va demostrar cap interès per la pregunta de la Xènia. Només esperava una resposta a la seva.

—Zero.

I amb un somriure d'orella a orella va carregar el refresc i el cubell a vessar de crispetes. Caminava contenta fins a la sala set quan de cop uns nois van passar corrent pel seu costat, van començar a donar-se empentes entre ells i, amb una d'aquestes investides, li van fer perdre l'equilibri, només un instant, un instant que es va allargar massa. El temps just per fer mitja volta i observar que encara en venia un altre a tota velocitat. No va poder reaccionar i el noi va xocar amb ella. La va agafar per la cintura en un intent d'aturar el fort embat i evitar que ella caigués a terra. Llavors va ser quan va veure, com a càmera lenta, que la tapa de plàstic del got que sostenia sortia disparada i que el refresc que contenia, acompanyat de les crispetes, saltaven pels aires i anaven a parar a la seva cara, a la desuadora i, el que encara era pitjor, als texans que acabava d'estrenar. I, sobtadament, tot es va aturar. A prop de la seva cara va reconèixer el noi ros que la mirava amb uns ulls com unes taronges a causa de l'ensurt.

—Merda!!! —va exclamar ella.

Aquesta vegada la paraula no va passar pel pensament.

—Estàs bé? —li va preguntar el noi panteixant. Encara no havia recobrat l'alè.

La Xènia podia notar les gotes del refresc regalimant-li per la cara, mentre sentia les rialles dels nois. Sense paraules va assentir amb el cap.

—Ho sento molt. De debò. No t'he vist.

Ella, sense badar boca, va fer mitja volta amb la intenció d'allunyar-se ràpidament d'aquells poca-soltes que coneixia perfectament. Eren del seu institut, tots del seu mateix curs, però anaven al D. Encara que en teoria els havien repartit per cognoms, tots els brètols i populars anaven en aquest curs.

Ella i la Laia anaven al B. Tota una vida plegades, unides des d'infantil pel cognom. Elles no eren populars; tampoc no eren impopulars. Tot

i els anys d'escolarització, encara estaven per adjectivar. Es podia dir que simplement s'havien convertit en dues noies invisibles. En canvi, el noi de les disculpes s'anomenava Carles i tenia l'honor de gaudir de tota una sèrie d'adjectius, entre els quals hi havia el de popular. Vivia al seu mateix carrer. La Xènia el tenia ben fitxat. Li furtava les magdalenes de l'àvia a tercer d'infantil. Va maleir la seva mala sort. A sobre, l'endemà tothom sabia que havia anat sola al cinema! Pensarien que era una marginada.

Es va escarxofar a la butaca esperant ansiosa que apaguessin els llums i pogués passar inadvertida. Els sentia riure unes quantes files darrere seu. Confiava que no s'estiguessin rient d'ella ni de la malifeta que li acabaven de fer.

Era ben clar que aquell no era el seu dia. La pel·lícula no li havia agradat gens, era força avorrida, totes les escenes d'acció havien sortit en el tràiler, l'argument era insuls, l'actor més guapo desapareixia en la segona escena i no apareixia fins al final. Total: una estafa caríssima que s'havia polit la seva setmanada. Això sense comptar l'incident amb el cubell de crispetes i el refresc, que intentava esborrar de la memòria per sempre més sense gaire èxit.

En obrir-se els llums, va sortir disparada cap a l'autobús. Si s'afanyava, encara podria acabar el treball de literatura abans de sopar.

EL TELÈFON S'HA MORT!

En apropar-se a la parada va veure el bus. No volia perdre'l.

—Soc aquí! Esperí! —va cridar a la conductora, com si pogués sentir-la.

Va córrer cap a l'autobús per tractar d'arribar a la parada abans que tornés a engegar.

—Soc aquí! Soc aquí!...

La Xènia va accelerar amb la llengua fora. Tota la gent que era a la cua ja havia pujat.

«Amb la mala sort que tinc,estic segura que no m'esperarà. Se n'anirà just en el moment que arribi al seu costat. No ho aconseguiré...»

No obstant això, l'autobús continuava esperant amb les portes obertes.

—Gràcies... —va dir la Xènia amb un fil de veu a la conductora, mentre les portes es tancaven darrere seu.

—No hi és! Com pot ser?! —va exclamar la Xènia amb el cap ficat a la bossa petita de colors.

Es va regirar les butxaques. La conductora l'apressava amb la mirada. Va obrir les portes; havia de sortir. No podia ser! Havia perdut l'abonament. Devia haver estat amb la topada amb aquells brètols. I s'havia gastat tots els diners en unes crispetes i un refresc que no havia tastat. Va mirar les persones que eren a dins. Potser tenia sort i trobava algun rostre conegut o alguna ànima caritativa que li sufragués el viatge. Però tot eren cares de prunes agres. Tothom volia marxar i ella era l'impediment. Va baixar de l'autobús i la conductora va tancar una altra vegada les portes.

L'autobús va tornar a posar-se en marxa i va passar per davant de la Xènia. Els viatgers l'escrutaven amb la mirada des de les finestres, acomodats als seients.

No tenia cap altra possibilitat que trucar a l'àvia. Però el mòbil va fer cas omís a la insistència dels dits de la Xènia; havia passat a millor vida.

«El telèfon s'ha mort!»

S'havia quedat sense bateria. Era ben clar: aquell era el dia de la mala sort, de la seva mala sort, aquella que l'acompanyava des de feia molts anys. Tot i que vivia molt lluny del centre, no va tenir més remei que posar-se a caminar.

Duia un bon tros de camí fet, quan de cop es va posar a ploure.

—I què més?! —va preguntar la Xènia amb els braços estesos mirant cap al cel.

Va girar a la dreta a la cantonada següent i va continuar caminant. Encara li faltava una bona estona per arribar a casa, i tot d'una se li va acudir una bona idea: agafaria un taxi i ja el pagaria l'àvia. Però la realitat s'imposava: s'havia allunyat molt del centre i per aquella zona no passaven taxis, i desfer el camí tampoc no era una bona pensada.

Desesperada i sense forces, la Xènia es va posar la caputxa de la desuadora i es va asseure a la vorera per agafar alè, a penes aixoplugada pels balcons d'una finca. Les mans se li estaven tornant blavoses del fred i li petaven les dents.

Era impossible fer tot el trajecte caminant fins a casa! Per aquella zona no passava ningú, ni cotxes, ni vianants. De sobte, entre llàgrimes, va observar com una moto passava de llarg. La va seguir amb la vista. Es va aturar al cap del carrer i va fer mitja volta. Semblava que es dirigia cap a ella.

«Genial! Ara m'atracaran», va pensar.

Es va treure un penjoll d'or en forma de cor petit que havia estat de la seva mare, l'única cosa valuosa que duia a sobre. Ràpidament se'l va ficar a la boca, sota la llengua. Una escena semblant havia sortit en aquella pel·lícula horrorosa que acabava de veure: la noia salvava l'anell de

casada, però acabaven segrestant-la. La Xènia va intentar foragitar els mals pensaments. Estava ben espantada.

—Què fas aquí? —li va preguntar una veu de noi darrere el casc integral.

Segurament era d'alguna banda i ella no tenia cap permís per passar per aquell barri. Però, si li demanava diners, no portava ni un euro.

—He perdut l'autobús, no tinc diners i el mòbil s'ha mort —va dir la Xènia com una metrallera intentant no empassar-se el penjoll.

—Puja, Xènia, que et porto a casa teva!

Però com sabia aquella veu el seu nom? Va quedar paraitzada i muda.

El motorista es va treure el casc. Misteri resolt: era en Carles, el noi que li furtava les magdalenes de petita, el que li havia vessat el refresc i les crispetes a sobre els texans nous. No sabia què fer. Mai no havia pujat en una moto.

—Però no tinc casc —va objectar la noia.

—Només n'he agafat un. No esperava portar cap paquet —va dir ell—. Vinga, afanya't, que ens estem quedant ben xops!

Va pensar que aquell noi no era gaire intel·ligent. Per més que ell corregués, es mullarien igualment.

—És perillós anar amb moto sense casc —va tornar a objectar la noia.

En Carles li va donar el seu. La Xènia es va treure el penjoll de la boca i se'l va tornar a col·locar al coll, davant els ulls atònits del noi. Després, es va posar el casc i va pujar a la moto.

Ara anar sense casc era perillós per a en Carles, però no semblava que a la Xènia li importés gaire. Era el preu que havia de pagar per haver-li furtat les magdalenes de petita. Per haver-li vessat el refresc i les crispetes, ja pensaria en una altra cosa.

De primer, no va voler agafar-se al noi, però anava tan de pressa, que la por va poder molt més que els seus prejudicis i de seguida es va aferrar amb força a la cintura d'en Carles.

UN PETÓ O UN ACCIDENT?

En arribar a casa seva, la Xènia va saltar literalment de la moto. Tenia moltes coses a fer: acabar el treball de literatura, carregar el mòbil, parlar seriosament amb la Laia, sopar, mirar la tele, connectar-se una mica a internet, anar-se'n al llit i intentar oblidar aquell dia horrible, tot en aquest ordre.

Però, primer, havia de ser educada i donar les gràcies a aquell noi que l'havia portada amablement a casa seva, tot i que abans li havia tirat a sobre el refresc i les crispetes i molt molt abans d'això li havia furtat, sistemàticament, les magdalenes de l'àvia durant tot un curs.

En Carles va posar la moto a recer.

—Tens pressa?

—Sí, he d'acabar el treball de literatura.

—És del llibre *Mecanoscrit del tercer origen*. Jo també l'he de fer.

—No, del segon.

—Ah! Vosaltres us heu de llegir el segon? Jo pensava que ens posaven a tots el mateix llibre. Que és una nissaga?

La Xènia va pensar que no valia la pena respondre. Anava tota mullada; en Carles també. Feia anys que es coneixien. No comprenia quin interès tenia ara aquell noi de fer-la petar sota la pluja, si es veien cada dia a l'institut i era com si fos invisible per a ell. Ja li havia donat les gràcies. Què més volia?

—Petons!

Li havia passat una altra vegada: els seus pensaments havien tornat a fugir.

—Com? —va preguntar estranyat en Carles.

Ella va envermellir fins a les orelles i ell es va acostar obedient a besar-la a la galta. Ella es va moure avergonyida i desconcertada i els seus llavis es van fregar lleugerament. Aquell era el senyal de marxar cames ajudeu-me i la Xènia no s'ho va pensar dues vegades.

—Xènia! —la va cridar ell una vegada ella ja era al portal.

Es va aturar.

—Què? —va preguntar amb un fil de veu.

Ell va fer un parell de passes cap a ella. La Xènia no s'atrevia a mirar-lo, però quan els ulls de tots dos es van trobar, en Carles va dir unes paraules que no va poder aturar.

—Podríem fer el treball plegats? El meu ordinador no va gaire bé.

La Xènia havia d'analitzar les dades abans de prendre una decisió. En Carles, del curs D, un noi popular que coneixia des de petita, que li furtava les magdalenes, que li havia vessat el refresc i les crispetes als texans nous, que l'havia portat a casa seva i a més a més li havia deixat el casc i que l'acabava de besar als llavis, ara volia entrar a casa seva per fer un treball de literatura plegats.

El va observar atentament. Hi havia alguna cosa en ell que la feia desconfiar. No li havien agradat mai els nois rossos, però tenia un somriure encisador que sabia utilitzar molt convincentment. Inclina el cap a un costat com si pretengués convèncer-te que veiessis les coses a la seva manera, tenia uns ulls blaus preciosos amb una mirada directa que van fer que alguna cosa es remogués a dins d'ella. I la seva veu, una veu que despertava sensacions pertorbadores i irresistibles. Estaven massa sols allà fora, i era fosc i feia fred i era tard i anaven molls.

—D'acord!

No va saber ben bé per què ho va fer. No era tímida, però tampoc no era gaire directa. L'única cosa que podia pensar era que en Carles l'havia atrapada només amb una mirada.

SEXE, MAGDALENES I LITERATURA

Com que anaven tots xops, l'àvia no els va deixar entrar a casa sense descalçar-se abans. I una vegada a dins va posar en marxa tot un dispositiu perquè no es refredessin, sense donar opció. Al pobre Carles, que no entenia res, mentre la neta es moria de vergonya, el va obligar a treure's tota la roba i a posar-se un xandall de color blau de la Xènia.

—Poso la roba a l'assecadora i s'eixuga en un tres i no res.

En Carles va entrar al lavabo i va trigar molt a sortir. Quan finalment va aparèixer, feia una pinta molt còmica: els pantalons i les mànigues del xandall li anaven curts, els muscles estrets, i el més graciós de tot eren les sabatilles de gossets de color rosa de l'àvia, que eren les úniques que li anaven bé.

L'àvia i la Xènia no van poder fer res més que esclatar a riure, però el noi s'ho va prendre de molt bon humor i també va riure.

De seguida la Xènia va anar per feina. Mentre engegava l'ordinador, en Carles s'entretenia inspeccionant l'habitació.

—Talla't una mica —li va dir ella en veure que obria el calaix de la tauleta de nit, on desava la roba interior.

—Ho sento, ho faig sense cap intenció. És superior a mi. Soc un tafaner per naturalesa. I aquest perfum? —va dir mentre obria un petit flascó de vidre oval, amb el tap daurat fent joc amb les lletres, que tenia la Xènia a la tauleta de nit i hi acostava el nas per ensumar.

—No el toquis!!! —va cridar la Xènia fora de si.

—Tranquil·la!

—Ho sento; era de la meva mare. Aquest perfum està exhaurit i...
—va intentar explicar-se la Xènia.

Dels seus pares li quedaven poques coses: el penjoll d'or, un perfum, fotografies, un munt de records i una imatge del seu rostre, que dia rere dia anava fent-se més vaga.

«Genial!», va pensar la Xènia. «Ara es deu creure que soc una noia rara i maniàtica.»

—No passa res. Vols que en parlem?

—Millor que fem el treball —va dir la Xènia, que no tenia cap intenció de parlar amb en Carles sobre la seva mare.

De cop, va entrar l'àvia amb dues tasses de xocolata i unes magdalenes.

—No us vull molestar. Només és perquè entreu una mica en calor... Us deixo la porta oberta —va dir l'àvia. I va desaparèixer.

—Molt subtil, la teva àvia.

—Sí —va dir rient la Xènia.

—Aquestes magdalenes són boníssimes. No ho sé, em recorden quan jo era petit —va exclamar en Carles amb la boca plena.

La Xènia va tornar a somriure. I tant que li recordaven la infantesa!

En Carles de seguida es va apoderar de l'ordinador.

—Tens el qüestionari? —va preguntar a la Xènia.

—Sí.

—Bé. A veure què ens diu la Viquipèdia del *Mecanoscrit del tercer origen*.

—Del segon —va puntualitzar ella amb el llibre a la mà.

—És una obra escrita per Manuel de Pedrolo l'any 1974 que va tenir un gran èxit de públic, sobretot entre el sector juvenil.

—Per saber això només havies de mirar-ne la portada i la contraportada.

—En van fer una sèrie per a la televisió. Hem tingut sort; no cal llegir.

—Massa tard: jo ja ho he fet.

—En aquesta novel·la de ciència-ficció... Ciència-ficció? Sembla interessant!

—Sí que ho és.

—S’hi explica la història de l’Alba i d’en Dídac, que esdevenen els únics supervivents a la Terra després que uns extraterrestres eliminin pràcticament tota la humanitat. Extraterrestres?

—Sí.

—El narrador és omniscient. Això també ho hem d’apuntar. El poder de suggeriment de l’obra neix de les seves metàfores, el descobriment de molts aspectes per part de la parella, com el paper de la cultura o la sexualitat. Sexualitat?

Arribats en aquest punt, la Xènia ja havia pres el portàtil a en Carles i responia el seu qüestionari sense necessitat de la Viquipèdia.

—Necessitem saber més coses de l’autor —va dir en Carles mentre li tornava a agafar l’ordinador i acabava de respondre el seu qüestionari copiant i fent una versió molt particular de les respostes de la Xènia.

I va tornar a cercar en la Viquipèdia.

—Manuel de Pedrolo i Molina va néixer a l’Aranyó l’1 d’abril de 1918 i va morir a Barcelona el 26 de juny de 1990. La seva obra més coneguda és *Mecanoscrit del segon origen*. Ja està!

—Ja està???! Sincerament, Carles, estic convençuda que, si t’hi esforces, ho pots fer molt millor.

—Sembles una profe...

—I això és bo o dolent?

—Encara no ho sé.

—Pedrolo és un escriptor molt interessant. Provenia d’una família noble, i el pare li feia portar els cabells llargs i una bata escolar diferent de la dels companys. Tothom se’n burlava i no tenia amics.

—Pobre... Era un marginat!

—Va anar a Barcelona per cursar la carrera de medicina, però va preferir la diversió als estudis.

—Aquest és dels meus!

—Corria el rumor que treballava d'investigador privat, tot i que ell ho desmentia. També va ser el primer escriptor que va escriure novel·les policiaques en català. Ho pots superar? —el va reptar la Xènia, mirant-lo fixament amb els seus ulls marrons del color de les castanyes.

En Carles li va prendre el portàtil de les mans i va començar a teclejar. Li agradaven els reptes, sobretot si venien de boca d'una noia. No podia permetre que cap noia, per més bonics que tingués els ulls, el tractés de ximple.

—Si supero això, quedem demà?

—Demà? Per a què? —va preguntar estranyada la Xènia.

—Per fer un tomb.

Ella va quedar penserosa uns instants. Sense adonar-se'n, es va agafar un floc de cabells i el va començar a retorçar. Era un costum que tenia des que era petita. El cert és que hauria quedat amb ell igualment; només havia de demanar-li-ho.

—D'acord!

—Ja ho tinc! —va exclamar en Carles al cap d'una estona—. Pedrolo va escriure una novel·la eròtica. És una obra anònima anomenada *Els quaderns d'en Marc*. Ei! Per què no ens han fet llegir aquesta? Sembla més interessant.

—T'estàs quedant amb mi!

—És cert!

—No pot ser. Anònim significa «que no se'n coneix l'autor».

—Doncs ho diu aquí —va afirmar en Carles assenyalant la pantalla de l'ordinador.

—A la Viquipèdia? —va preguntar ella, descreguda.

—No.

—Àvia!!! —va cridar la Xènia amb una veu que semblava una sirena de bombers—. Ella ens traurà de dubtes.

—Ella? —va preguntar en Carles, que no entenia què podia saber una àvia que fa magdalenes sobre una novel·la eròtica.

—Sí, la meua àvia és professora de català. Tot i que està jubilada, fa classes als nouvinguts i a la gent gran del casal d'avis. A més a més, s'encarrega d'un club de lectura a la biblioteca del barri i és una experta en literatura.

—I fa unes magdalenes molt bones —va afegir en Carles, impressionat.

—Gràcies, noi! Són la meua especialitat, és una recepta molt antiga de la meua família, oriünda de Vilallonga, un poble de la Safor.

—Veritat que si un llibre és anònim significa que no se sap qui l'ha escrit? —li va preguntar la Xènia.

—Sí, exactament, és d'un autor desconegut.

—Ho veus! —va dir somrient la Xènia. A ella també li agradaven els reptes, però de seguida va esborrar el somriure. Si guanyava, no quedava amb ell, i a ella li abellia molt fer-ho.

—No, aquesta no és la pregunta. Vostè sap si *Els quaderns d'en Marc* els va escriure Pedrolo? —va preguntar en Carles.

—És probable —va dir l'àvia, mentre feia aixecar el noi de la cadira i agafava el portàtil de les mans de la Xènia—. On és? —va preguntar mentre teclejava—. Aquí! El seu editor, Enric Borràs, de l'editorial El Llamp, diu que ell no gosaria d'incloure, en la llista d'obres escrites per Manuel de Pedrolo, *Els quaderns d'en Marc*, perquè ell sempre li ho va negar. Però si algú li demanés la seva opinió, diria que al seu entendre sí que tot indica que n'era l'autor. Així doncs, a qui hem de fer cas?

—Jo ho tinc clar! —va exclamar en Carles.

La Xènia no ho veia tan clar, però no volia quedar-se sense cita.

—Crec que en tenim un exemplar a la biblioteca —va dir l'àvia sortint de l'habitació.

Els nois la van seguir.

—Teniu biblioteca? —va preguntar impressionat en Carles.

—Al costat de la piscina! —va dir fent broma la Xènia.

En realitat, la biblioteca era tot el llarg corredor de la casa, que tenia totes les parets folrades de llibres. Prestatgeries del terra al sostre. Una

escala que lliscava per una barra subjecta a l'estructura permetia accedir als llibres guardats als prestatges més alts, il·luminats per una guia amb focus. Hi havia tants llibres, que estaven col·locats en dues fileres, els més alts al darrere i els més petits al davant, entremig de tota mena d'andròmines que marcaven el pas dels anys. El colorit dels llibres donava vida i calidesa al corredor.

L'àvia es va enfilem a l'escala, cosa que va fer patir molts en Carles. La va observar allà dalt. Era una dona gran, d'una edat indefinida, amb la cara rodona, emmarcada per uns cabells grisos, pentinats de manera senzilla. De seguida va trobar el llibre que buscava. Era un exemplar antic de color vermell.

En Carles hi va donar una ullada ràpida.

—Me'l pot prestar? —va preguntar.

—Aquest s'ho ha cregut, això de la biblioteca! —va exclamar la Xènia.

—No crec que aquest llibre sigui apropiat per a tu —va objectar l'àvia.

La Xènia va fer un somriure. Havia sentit a dir això un munt de vegades. Era l'estratègia de l'àvia per fer llegir. Ella sempre deia que hi havia un llibre per a cada persona. Aquest llibre era la clau a la lectura.

—Per què?

—La literatura eròtica és per a majors de divuit anys.

—Però jo ja en tinc gairebé divuit —va dir en Carles.

—Quin mes els fas?

—Al maig.

—De quin any?

—D'aquí a dos —va balbucejar en Carles.

—M'has d'entendre. La sexualitat és una cosa que has de descobrir tu tot sol. No vull que t'espantis.

—No pateixi, senyora, que no m'espanto fàcilment —va dir fent el fatxenda en Carles.

—Tens cap experiència sexual? —li va preguntar l'àvia molt seriosament.

La Xènia no podia aguantar-se el riure. Era ben clar que l'anava a fer suar.

—Què vol dir exactament? —va preguntar amb un fil de veu en Carles, que tot i la vergonya no pensava rendir-se.

—Doncs això mateix, relacions sexuals, pàgines de sexe a internet, pel·lícules porno...

—Potser alguna vegada he ensopemat amb alguna pàgina a internet o amb algun canal a la tele... —va confessar en Carles mirant el llibre com una llaminadura.

—Bé, si hi tens experiència, això és una altra cosa. —L'àvia continuava el seu joc.— Aquí tens el llibre.

En Carles el va agafar com si es tractés d'un tresor. L'àvia va fer l'ullet a la Xènia.

—Me n'he d'anar. S'ha fet molt tard! —va dir de sobte en Carles, que semblava que frisava per començar a llegir el llibre.

I com una fletxa va copiar el treball en el seu llapis de memòria, va agafar el casc i va sortir per la porta.

I de cop va tocar el timbre.

—La meva roba ja és eixuta? —va preguntar en Carles, que amb les presses no s'havia canviat de roba.

L'àvia i la Xènia reien per les butxaques.

—Ens truquem —va dir en Carles a la Xènia.

—De tota manera demà ens veurem a l'institut.

—Sí, això.

I ara sí que en Carles va desaparèixer i va deixar la Xènia molt pensativa sense saber com qualificar aquell dia.